

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 126

гр. П. , 15.04.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – П. в закрито заседание на петнадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Цветелина М. Янкулова
Стоянова

като разглежда докладваното от Цветелина М. Янкулова Стоянова Търговско дело № 20214400900079 по описа за 2021 година

Производство по Глава XXXII от ГПК –Търговски спорове – чл.365 и сл. от ГПК.

Делото е образувано на основание искова молба, подадена от ищеца К.Т. П. от гр.Г., Област-П., ул.“*****” № 5, ЕГН-*****, чрез процесуалния представител адв.Н. М. от АК-П., със съдебен адрес в гр.П., ул.“*****”№2, с която срещу ответника ЗД“*****-АД със седалище и адрес на управление в гр.С., бул.“*****”№1, са предявени два броя обективно съединени осъдителни икове с правно основание чл.432 от КЗ (т. нар.“пряк иск“ на увреденото лице) за заплащане на обезщетение за причинени вреди от ПТП, настъпило на 14.07.2020г. в гр.Г., Област-П., както следва: Иск за неимуществени вреди с цена 100000.00лв.(сто хиляди лв.) и иск за имуществени вреди с цена 178.32лв.

Пред вид цената на иска за неимуществени вреди (100хил.лв.), местонастъпването на застрахователното събитие (Област-П.) и постоянния адрес на пострадалия (Област- П.), спорът, образуван по пряк иск на увреденото лице, срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ на виновния водач, е родово и местно подсъден на Окръжен съд-П. съгласно чл.104,т.4 и чл.115,ал.2 от ГПК.

С оглед заявления предмет на претенцията, съдът намира, че прекият иск на увреденото лице срещу застрахователя, с който се претендира заплащане на обезщетение, произтичащо от застрахователен договор, се отнася до едностранна търговска сделка по смисъла на чл.287 от ТЗ, поради което спорът е търговски и следва да бъде разгледан по реда на особеното исково производство на „Глава XXXII“ от ГПК – Търговски спорове, каквато е практиката на ОС-П..

Съгласно чл. 129 във вр. чл.377 от ТЗ, съдът извърши проверка за

редовност на исковата молба съобразно изискванията на чл.127, и чл.128от ГПК, при което установи, че същата е редовна , тъй като отговаря на изискванията на посочените разпоредби. Следва да се отбележи, че съгласно чл.83,ал.1,т.4 от ГПК, ищецът не дължи предварително внасяне на д.т., тъй като вредите за които претендира обезщетение са установени с влязла в сила присъда, постановена по НОХД №17/2021г. по описа на Районен съд- Никопол. Поради това съдът не дължи изрично произнасяне по искането за освобождаване от д.т., каквото се следва при искане по чл.83,ал.2 от ГПК, тъй като съгласно чл.83,ал.1 от ГПК, ищецът е освободен „ex lege“.

Съгласно чл.130 във вр. чл.377 от ГПК, съдът извърши проверка за допустимост на предявените обективно съединени искове, и намира, че същите са **недопустими**,поради следното: Тъй като с преките искове на увреденото лице се претендира обезщетение за вреди от ПТП, настъпило през 2020г, приложим закон е КЗ в сила от 01.01.2016г. Този нормативен акт предвижда в разпоредбата на чл.480,ал.3 от КТ във вр чл.496 КЗ във вр. чл.380 от КЗ, специална допълнителна предпоставка за допустимост на прекия иск по чл.432 от КЗ на пострадалия срещу застрахователя по ГО на виновния водач на МПС -предварително сезиране на застрахователя по чл.380 от КЗ и изтичането на тримесечен рекламационен срок от сезирането за доброволно уреждане на отношенията между пострадалия и застрахователя по повод заплащане на застрахователно обезщетение. В случая ищецът твърди и твърдението се подкрепя от писмените доказателства на л.17 и сл. от делото, че застрахователят е сезиран по чл.380 от КЗ на 10.03.2021г.(л.17 и сл.) Исковата претенция по преките искове е заявена пред съда на 02.04.2021г., тъй като исковата молба, въз основа на която е образувано настоящето дело, е регистрирана с Вх.№1837/02.04.2021г. по регистъра на П.ски окръжен съд. При тези данни е видно, че към подаване на прекия иск по чл.432 от КЗ,(по-точно съединените два броя преки искове), не е била налице една от процесуалните предпоставки за допустимост на прекия иск, а именно не е изтекъл тримесечният срок по чл.496 от КЗ за произнасяне на застрахователя. След като заявлението за доброволно заплащане на обезщетение е представено на застрахователя на 10.03.2021г., тримесечният срок, в който застрахователят следва да се произнесе изтича на 10 юни 2021г, от което следва, че исковете обективирани в искова молба с входящ номер от 02.04.2021г. са преждевременно предявени и поради това са недопустими. Съдът посочва, че намиращото се на л.22 от делото Писмо от застрахователя, отправено до увреденото лице за представяне на писмени доказателства във връзка с доказване на претенцията, с изх.№1630/30.03.2021г., не представлява отказ на застрахователя от плащане. Чрез него последният е целял събиране на доказателства с оглед преценяване основателността на заявената претенция.

Съдът констатира, че тримесечният срок по чл.496,ал.1 във чл.380 от КЗ, за предявяване на прекия иск на увреденото лице срещу застрахователя на виновния водач, не е изтекъл и към настоящия момент, към който съдът преценява допустимостта на исковете.Поради това е неприложима известната на състава съдебна практика

(Определение №477/27.07.2010г. по ч.гр.д.№646/2009г. на ВКС, IVг.о. , Определение №339/29.05.2019г. на ВКС по ч.т.д.№972/2019г., II т.о., и др.), според която, ако при подаването на исковата молба са съществували процесуални пречки, респ. са липсвали процесуални условия за съществуването или надлежното упражняване правото на иск, щом преди прекратяването на производството са налице всички процесуални предпоставки за допустимо исково производство, то същото се счита санирано и следва да продължи. Настоящият казус обаче е различен. – При извършената проверка за допустимост на предявения иск съгласно чл.130 от ГПК, съдът констатира липса на една от процесуалните предпоставки за допустимост, което е основание за връщане на исковата молба и прекратяване на делото. Грубо нарушение на диспозитивното начало в гражданския процес е съдът умишлено да бездейства и да извърши проверката по чл.130 от ГПК след 10 юни 2021г., когато изтича тримесечният срок за произнасяне на застраховател по чл.496,ал.1 от КЗ.

Тъй като срокът за произнасяне на застрахователя не е изтекъл, ищецът би могъл да представи на същия доказателствата, искани с цитираното по-горе Писмо с изх. №1630/30.03.2021г. и между тях да се постигне обща воля във връзка с вида и размера на претендираните обезщетения.

При липса на произнасяне от застрахователя или при изричен отказ от страна на последния, ищецът може да заяви отново претенция по чл.432 от КЗ след 10.06.2021г.

Мотивиран от изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА на основание чл.130 във вр. чл.377 от ГПК и чл.496,ал.1 от КЗ, искова молба, подадена от К.Т. П. от гр.Г., Област-П., ул.“***“ № 5, ЕГН-***** , чрез процесуалния представител адв.Н. М. от АК-П., със съдебен адрес в гр.П., ул.“*****“№2, с която срещу ЗД “*****“-АД със седалище и адрес на управление в гр.С., бул.*****“№1, са предявени два броя обективно съединени осъдителни иски с правно основание по чл.432 от КЗ за заплащане на обезщетение за причинени вреди от ПТП, настъпило на 14.07.2020г. в гр.Г., Област-П., поради НЕДОПУСТИМОСТ на исковите като преждевременно предявени.**

ПРЕКРАТЯВА производството по т.д.№79/2021г. по описа на П.ски окръжен съд, Търговско отделение, образувано по искова молба, върната на основание чл.130 от ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Апелативен съд-В. Търново в 1-седмичен срок от връчването на ищеца.

Съдия при Окръжен съд – П.: _____